Biserica în vremurile de pe urmă

Lumea și diavolul împing Biserica spre încercări atât de înfricoșătoare, încât s-ar putea să vină ziua în care toți episcopii de pe pământ să intre în părtășie cu ereticii. Ce vor face credincioșii? Ce vor face acei puțini la număr care vor avea dârzenia de a nu urma mulțimilor (maselor), de a nu-și urma rudele, semenii și concetățenii?

Atunci toţi credincioşii vor trebui să înţeleagă faptul că Biserica nu este acolo unde pare a fi. Liturghiile vor continua să fie slujite, iar bisericile vor fi pline de oameni, însă biserică nu va avea nici o legătură cu acele "biserici" ori cu acei preoți sau credincioși. Biserica este acolo unde este Adevărul. Credincioșii sunt aceia care continuă Tradiția neîntreruptă a Ortodoxiei, acea lucrare a Duhului Sfânt. Preoții adevărați sunt aceia care gândesc, trăiesc și propovăduiesc așa cum au făcut-o Părinții și Sfinții Bisericii sau cel puțin nu-i tăgăduiesc în învățătura lor. Acolo unde această unitate de gândire și de viată nu există, este o amăgire să vorbim despre Biserică, chiar dacă toate semnele exterioare ar mărturisi aceasta.

Se va găsi întotdeauna un preot canonic, hirotonit de un episcop canonic, care va urma Tradiția. În jurul unor astfel de preoți se vor strânge mici grupuri de credincioși care vor dăinui pană în zilele din urmă. Fiecare dintre aceste mici grupuri va fi o Biserică locală sobornicească a lui Dumnezeu. Cei credincioși vor găsi în ele întreaga plinătate a Harului lui Dumnezeu. Ei nu vor avea nici o trebuință de legături administrative sau de alt fel, căci părtășia care va fi între ei va fi cea mai deplină din câte pot exista. Va fi părtășia între Trupul și Sângele lui Hristos, părtașie întru Duhul Sfânt. Verigile de aur ale Tradiției Ortodoxe nestrămutate vor lega acele Biserici între ele, precum o vor face și cu bisericile din trecut și cu Biserica Biruitoare din Cer. Întru aceste grupuri mici, Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească se va păstra neîntinată.

Bineînțeles, este foarte bine că în lucrarea exterioară a diferitelor Biserici Ortodoxe să existe orânduială și armonie și că bisericile cele mai puțin însemnate să-și primească îndrumare și călăuzirea de la bisericile mai de seamă-așa cum se întâmplă acum între eparhii, mitropolii, arhidioceze și patriarhii – însă în zilele de pe urmă, asemenea legături exterioare și relații vor fi cel mai adesea cu neputință. Atunci când se va apropia epoca lui Antihrist, chiar și corabia bisericii va fii greu de deslușit. Va fii așa o încurcătură și o babilonie în lume, încât

credinciosul nu va putea fi sigur dacă o Biserica este Ortodoxă sau de alt fel, din pricină mulțimii prorocilor mincinoși care vor umple lumea și vor propovădui: „Hristos este aici” și „Hristos este acolo” (cf. Matei 24, 23-24; Luca 17, 21-23).

Orice alcătuire (instituție) care va fi recunoscută oficial drept biserică, trădând puţin câte puţin comorile credinţei, va fi asimilată de bălmăjeala de nedescris, unificatoare, care cu o iscusinţă diabolică va păstra mai multe dintre semnele exterioare ale Bisericii. Doar ici colo, mici grupuri de credincioşi dimpreună cu vreun preot vor păstra încă vie adevărata Tradiţie. Însă e posibil ca neînțelegeri să fie şi între bisericile cu adevărat Ortodoxe, din pricina amestecării limbilor care se regăsesc în Babilonul contemporan. Însă niciuna dintre acestea nu va sfâșia unitatea fundamentală a Bisericii.

Dar cine va fi oare în stare să recunoască Biserica lui Hristos în acele mici grupuri de credincioşi dispreţuite, care sunt lipsite de orice strălucire lumească?

Cu toate acestea, la sfârşitul vremurilor, Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească va însemna doar acele parohii mici, uitate şi aparent dezbinate întru cele din afară, care pot chiar să nu aibă cunoștinţă unele de altele. Însa acestea vor fi unite între ele prin legăturile tainice ale Trupului şi Sângelui Domnului, întru Duhul Sfânt, cu Sobornicească Credinţă şi Tradiţie, care vor rămâne nepângărite.

Alexander Kalomiros, în *Apostazia și Antihristul* după învățăturile Sfinților Părinți, Fundația Sfinții Martiri Brâncoveni, Constanța 2008, pp. 189-191.